

PRVO POGLAVLJE

Long Bič, Njujork, mart 1986.

Nikada nije bilo hladnije, niti su zvezde na zimskom nebu ikada sjajnije blistale nego te noći kada je Džon Stefanović upucan.

Nešto posle ponoći, Stefanović je hodao škriputavim, zaleđenim šetalištem na Long Biču. Pevušio je *Surferku*, jednu od onih groznih pesmica iz priobalnih gradića koje su mu obično izmamljivale osmeh na usnama.

Stefanovičev pogled bio je usredsređen. Pažljivo je osmatrao tiho susedstvo u kojem je zbog blizine mora bilo poprilično peska.

Grobar Plesač je bio u blizini. Stefanović je to osećao čitavim telom. Bilo je to ono šesto čulo koje je ponekad imao, gotovo natprirodan dar. Taj skot koga je pratio već skoro dve godine bio je tako blizu da mu se koža ježila.

Konačno je stigao do Ulice Florida, pustog sporednog puteljka gde je dogovorio sastanak sa svojim detektivima. Zapravo, bio je tamo još pre deset minuta, a onda je prošetao Avenijom Njujork i drvenim šetalištem pored zabavnog parka ne bi li sredio misli.

Okupio se čitav tim od četrnaest detektiva iz Narkotika. Bila je ovo zajednička operativna jedinica Okruga Nasau i Njujorške policije, a svi detektivi pažljivo su odabrani za akciju hvatanja Grobara Plesača.

Stefanović ih pozdravi i potapša po leđima perjanih „parka“ jakni; umeo je on s ljudima.

Stefanovič se uklapao, što je bilo neuobičajeno za jednog poručnika. Možda zato što se nikada nije pravio važan, nikada nije smatrao da to što je dobio „čvarak“ toliko znači. Ili možda zato što je njegov pogled na svet bio ciničniji i zabavniji nego kod ijednog od podređenih detektiva.

U skladu s tim nosio je izbleđeli kožni crni mantil preko sivog duksa s kapuljačom. Zbog te odeće, sa svojih metar i devedeset visine delovao je korpulentnije i fizički impresivnije. Ispod zgužvanog crnog „fedora“ šešira kosa mu je bila duga, smeđa i razbarušena. Oči mu behu hladne, tamnosmeđe, ali u njima se mogao pojaviti zračak topline kada bi se s nekim zbližio. Ljudi su govorili da Stefanovič izgleda kao nekakva uvrnuta filmska zvezda, a on je smatrao da to i nije tako loše. Izgleda da uvrnute filmske zvezde danas vladaju svetom.

U tami Ulice Florida prepunoj napetosti prtljažnici automobila otvarali su se gotovo bešumno. Pojavljivali su se magnumi 357, sačmare dvanaestice, puške izdate u Njujorškoj policiji i policiji Okruga Nasau. I puni redenici municije.

Činilo se kao da će susedstvo u blizini obale eksplodirati.

Racija zbog droge biće veća nego proslavljena „Francuska veza“. Čak dvesta kilograma: preko milion i po fiksova za 250.000 njujorških zavisnika.

Stezali su obruč oko Aleksandra Sen-Žermena, zveri koju su zvali Grobar Plesač, čoveka koji je tokom protekla dvadeset četiri meseca bio Stefanovičeva opsesija. A to uopšte nije bilo slučajno. U Njujorškoj policiji Stefanovič je redovno dobijao najznačajnije slučajeve u vezi s narkoticima. Bio je talentovan i uživao je u savladavanju izazova. Za proteklih nekoliko godina bio je „veliki igrač“ u policiji. Za njega nije postojalo ništa osim brzog puta ka uspehu.

Stefanovič se konačno okrete svom zameniku, detektivu od sto dvadeset kilograma po imenu Meda Kupček. „Je l' sve spremno, Čarli Čenu?“, upita ga.

„Ah. Mudar čovek nikada spreman šetati noću u mračan prolaz.“ Kupček se nasmejao kao stameni kineski detektiv.

„Jebi se, Žučo“, reče Stefanovič.

DRUGO POGLAVLJE

Džon i Ana Stefanović, Bruklin hajts

Nekoliko sati ranije Stefanović je sa suprugom Anom izašao na večeru. Odveo ju je u blistavi *River kafe*, nalik skupoj tijari smeštenoj ispod Bruklinskog mosta.

Posle večere vratili su se u svoj stan u Bruklinu i ušunjali do pokrivenog bazena na krovu. Bio je zatvoren posle devet sati, ali Stefanović je imao ključ. Poneo je kasetofon i plesali su na krovu, prvo uz Roberta Kreja i njegov bluz, a onda uz romantičnu muziku Brazilca Lorinda Almeide.

„Kršimo zakon, a položio si zakletvu da ćeš ga štititi“, prošaptala mu je uz obraz Ana. Bila je tako nežna i divno je bilo držati je u naručju: odlično je plesala lagane igre. Elegantna i potpuno podatna.

„Loš zakon. Neprimenljiv“, šapatom joj odgovori Stefanović.

„Baš si mi ti neki policajac. Uopšte ne poštuješ vlast.“

„U pravu si. Poznajem previše tipova na vlasti.“

Počeo je da otkopčava Aninu haljinu koja joj je isticala zelenu boju očiju i zlatastu kosu, što mu se pod prstima činila kao najfinija svila.

„Sada ideš na optužbu za nepristojno pokazivanje u javnosti?“, nežno mu se osmehnu Ana.

„Možda, za početak. Na umu imam još neke prestupe.“

Pošto su skinuli večernju odeću, lagano su preplivali nekoliko krugova; onda su lenjo plutali u mesečinom osvetljenom bazenu pod staklenim krovom i svetlucavim zvezdama.

Ana je inspirisala Stefanoviča da čini divne, romantične stvari. Postao je majstor za organizovanje neočekivanog: u osnovnu školu gde je Ana predavala četvrtom razredu stiglo bi dvanaest američkih ruža; ski-vikend u Stouvu u Vermontu; zlatne minduše u obliku školjki koje je čitav sat birao u *Saksu*...

Ispružio je ruku i privukao joj telo bliže dubljem delu bazena. Njene očaravajuće zelene oči bile su tople i mudre. Telo joj je blistalo na mesečini. Ana je bila fantazija o kojoj je maštao još kao klinac u školi. Savršeno su se uklapali.

„Ponekad ne mogu da verujem koliko te volim“, prošaputao je dok mu je disanje blago isticalo reči. „Ana, volim te više od života. Bio bih izgubljen bez tebe. Tužno, ali istinito.“

„I nije tako tužno, Stefe.“

U mirnoj, plavozelenoj vodi bazena vodili su ljubav nežno, a onda strastveno. Usred najhladnijeg marta u poslednjih nekoliko godina.

U tom trenutku Džon Stefanovič je bio siguran da ima sve što je ikada želeo od života. Hapšenje Sen-Žermena bilo bi šlag na torti.

TREĆE POGLAVLJE

Grobar Plesač, Long Bič

Sve negde do posle ponoći Aleksandar Sen-Žermen je bio na svečanoj zabavi koja se održavala u luksuznom potkrovlju na Petoj aveniji na Menhetnu. Gosti na zabavi uglavnom su bili investicioni bankari i drugi moćni brokери s Volstrita, njihove supruge, raznovrsni mladi zabavljači. Svirao je veoma dobar bend crnih muzičara; činilo se kao da uopšte ne pripadaju tom okruženju.

Sen-Žermen se sjajno uklapao: bio je prefinjen, duhovitiji od svakog bankara, bogat i uvažen evropski investitor s naizgled neograničenim kapitalom...

Sada se Grobar Plesač približavao ostrvu Long Bič, polako se vozeći tamnim sportskim kolima. Osećao je priličan optimizam spram proteklih nekoliko nedelja. Isplanirao je strategiju koja će konačno izmeniti lice organizovanog kriminala. Imao je finansijsko zaleđe i u Njujorku i u inostranstvu. Morao se samo pobrinuti da tokom narednih nekoliko kritičnih meseci ništa ne krene po zlu.

Jedan čovek se odnedavno umešao, razmišljao je Sen-Žermen dok je prelazio most ka Long Biču. Neki detektiv po imenu Stefanovič uzeo je na sebe da Sen-Žermenu zagorča život u Americi, ako ne i da ga učini potpuno nemogućim. Bio je majstor za uznemiravanje. Uporan i pametniji od većine policajaca. Već mu je prouzrokovao više nevolja i neprilika nego što je Sen-Žermen mogao da dozvoli.

Stefanovič je dva puta pratio Sen-Žermenov trag po Evropi. Organizovao je prismotre pred njegovim stanom na Zapadnom Centralnom parku. Jedne večeri pratio je Sen-Žermena u *Le Sirk* i ispitivao vlasnika restorana Sirija Maki-onija.

Ova želja da se uprkos svemu pobedi, da se ratuje s vetrenjačama, izgleda da je bila američka karakterna crta. Sen-Žermen je posmatrao kako ona propada u Jugoistočnoj Aziji tokom ranih sedamdesetih; isto tako će gledati kako propada u Njujorku. Stefanovič ga je izazivao, a to nije mogao da dozvoli.

Njegov sportski automobil konačno je ušao u Long Bič i on dade pun gas dok se bližio mestu sastanka. Noćas je nekog važnog trebalo naučiti pameti.